РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
25 У. 11427/15
02.03.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А...., ..., спрат ..., стан ..., ..., против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектор за порескоправне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак број 300-47-04-00224/2015-I1000 од 08.06.2015. године, чије предмете је преузео Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Београд, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.03.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба **СЕ ОДБИЈА**.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Нови Београд 1 број 47-00567/2014-0131-010, број предмета 857119667 од 21.01.2015. године којим је тужиоцу утврђена и наложена уплата, на начин ближе наведен у диспозитиву првостепеног решења, непријављене обавезе пореза на добит предузећа, у износу од 6.773.815,00 динара.

Тужилац тужбом, поднетом дана 31.07.2015. године, оспорава решење туженог, као наводима жалбе решење првостепеног органа, због погрешне примене прописа, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилног закључка у погледу чињеничног стања и повреда правила поступка, па предлаже да суд тужбу уважи, поништи решење туженог и предмет врати на поновно одлучивање, уколико нађе да има места поновном одлучивању. Указује да је поднетим приговором оспорио наводе записника од 25.12.2014. године који, неосновано, није прихваћен, као и да је

наводима жалбе оспорио првостепено решење указујући на битну повреду правила поступка јер у овом није одређен период за који је тужиоцу утврђена обавеза, са којих разлога је диспозитив мањкав. Сматра да изнето, као и то да у решењу није наведено чињенично стање на основу кога је утврђена пореска обавеза, односно нису понуђени одговарајући докази који чине чињенично стање образложења решења, води закључку да је решење засновано на погрешној примени материјалног права. Посебно указује да је релевантно чињенично стање у предметној пореској ствари, то да је тужилац део Б.Б. , међународне групације компанија која има преко 90 компанија чланица, која запошљава преко 30000 људи и једно је од 10 највећих групација у енергетском сектору у Европи, а да се бави производњом, дистрибуцијом и продајом електричне енергије, као и то да је друштво основано 2006. године, да је власник 100% удела у друштву В.В. компанија основана у складу са прописима Чешке републике. Наводи и то да је претежна делатност Друштва трговина електричном енергијом, да је власник свих потребних лиценци, дозвола и одобрења за трговину електричном енергијом у Србији, те да је у складу са тим овлашћен да купује и продаје електричну енергију у своје име и за свој рачун, и да трговину на велико обавља како са повезаним тако и са неповезаним лицима. Иако активно учествује у трговини електричном енергијом у Србији, не поседује све ресурсе који су неопходни за ефикасно трговање електричном енергијом, која трговина је врло специфична, са којих разлога мора да ангажује од трећих повезаних и неповезаних лица потребне ресурсе. У вези са тим Друштво је са својом матичном компанијом закључило већи број уговора по којима матична компанија пружа различите услуге од значаја за делатност тужиоца, па и Уговор о пословној сарадњи у трговању електричном енергијом од 13.10.2008. године, са изменама и допунама од 07.06.2011. године. Према закљученом уговору, за који се у првостепеном решењу констатује да је трансакција извршена у складу са уговором, тужиочеве обавезе, овлашћења, као и обавезе према матичној компанији, а и обавезе матичне компаније према тужиоцу, су детаљно и прецизно регулисане. Тако је, између осталог, чланом 7. закљученог уговора предвиђено да ће Друштво плаћати В.В. накнаду у случају да услуге друштву омогуће, уговором предвиђен ниво користи, с тим да се ниво користи – учинак опредељује према збирном резултату трговања и финансијском резултату утврђеном за релевантну календарску годину. У вези са тим закључен је Документ о прихватању од 28.01.2014. године којим се констатује да је током 2013. године В.В. Друштву пружао услуге у складу са уговором, да је збирни резултат трговања и финансијски резултат позитиван, те да су услуге пружене и да трошкови консултанских услуга – матично правно лице, износе 45.158.768 динара, како је овај износ тужилац и књижио, а чија ваљаност књижења је потврђена од стране еминентне ревизорске куће Г.Г. ..., са којих разлога Друштво за потребе пореза на добит није вршило корекције за потребе састављања пореског биланса за 2013. годину по основу тог расхода. Тужилац сматра да наведени расход, у смислу члана 6., 7. и 7а. Закона о порезу на добит правних лица не улази у основицу пореза на добит правних лица, јер је наведени расход настао у сврху обављања пословне делатности тужиоца и документован је. У прилог става израженог у тужби позвао се на правила о трансферним ценама, тј. одредбе члана 59., 60. и 61. наведеног закона, као и Правилник о трансферним ценама и методама које се по принципу "ван дохвата руке" примењују код утврђивања цене трансакција међу повезаним лицима, те да након анализе несумњиво произлази да је цена трансакција између тужиоца и матичне компаније у свему у складу са прописима и принципом "ван дохвата руке", са којих разлога је

правилно поступио када расход за плаћање матичној компанији, исказан у билансу успеха, није кориговао за потребе утврђивања опорезиве добити за 2013. годину. Са изнетог, тужилац сматра да оспорено решење не садржи разлоге, тј. оцену навода тужиоца, већ само констатацију да је тужилац извршио расподелу добити пре него што је извршио обрачун пореза на добит за 2013. годину. С тим у вези тужилац наводи да је у смислу члана 51. Закона о пореском поступку и пореској администрацији на страни Пореске управе обавеза да доказује постојање чињеница на којима заснива пореску обавезу, односно да докаже да износ од 45.158.768,00 динара није трошак настао у сврху обављања тужиочеве пословне делатности. У вези са тим тужилац сматра да порески органи погрешно сматрају да се у конкретном случају ради о некаквој прикривеној расподели добити, јер иако су тужилац и матична компанија повезана лица, тужилац за успешно обављање своје делатности, будући да не поседује све нужне ресурсе, мора ангажовати трећа лица. У конкретном случају тужиоцу је услуге пружила матична компанија, а они су накнаду за пружене услуге могли да уговоре, пошто то није позитивним прописима забрањено, у варијабилном износу или на основу резултата "збирни резултат трговања и финансијски резултат". У конкретном случају тужилац није извршио поделу добити из завршног рачуна, већ поделу резултата трансакције са матичном компанијом, а у складу са закљученим уговором, а у поднетој пореској пријави дуговани порез је обрачунао у свему у складу са чланом 63. Закона о порезу на добит правних лица.

Тужени орган, изјашњавајући се на наводе тужбе, у одговору на тужбу, оспорио је ове у целини, те је остајући у свему код разлога оспореног решења предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, те је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, разлога оспореног решења, као и списа предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, тужени оспореним решењем нашао да тужилац неосновано оспорава правилност решења првостепеног органа којим је, након проведене теренске контроле правилности исказивања и плаћања пореза на добит правних лица за период 01.01.2013.-31.12.2013. године, а по тужиочевој пореској пријави за наведени период, у којој контроли је тужилац учествовао и изјаснио се о утврђеном чињеничном стању, подношењем писмених примедби, које су оцењене, као неосноване од стране првостепеног органа, чињенично стање утврдио правилно и потпуно, и на основу његове правилне оцене, правилном применом одредаба члана 63. Закона о порезу на добит правних лица, правилно на страни тужиоца утврдио постојање неисказане и неизмирене пореске обавезе, коју је наложио тужиоцу да измири. За своју одлуку тужени је дао разлоге које суд у свему прихвата као правилне.

Ово стога јер је у проведеном поступку чињенично стање утврђено на основу поднете документације тужиоца, при чему постојање одлучне чињенице – неисказивање износа од 45.581.768,00 динара у пореску основицу за утврђивање предметне пореске обавезе, није спорно, с тим што тужилац, за разлику од пореских органа, сматра да овај износ представља расход тужиоца јер је овај тужиочев трошак који је, по основу закљученог уговора и анекса, исплатио матичној компанији на име трошкова консултантских услуга, а порески органи, за разлику од тужиоца, сматрају да исти представља приход тужиоца, те да је његовом исплатом матичној компанији извршена расподела добити.

По оцени Управног суда, полазећи од стања списа предмета и напред изнетог не могу се прихватити као основани наводи тужбе којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, јер тужилац за те наводе не пружа доказе, нити се позива на то да неки докази нису изведени у проведеном поступку, већ поднетом тужбом, као и жалбом и примедбама сматра да је оцена напред изнете одлучне чињенице погрешна. По оцени суда, правилно су порески органи, након оцене изведених доказа, па и одредба уговора на који се тужилац позива, утврдили да исплаћени износ од 45.581.768,00 динара чини пореску основицу за обрачун предметног пореза, а коју тужилац неспорно није исказао. Ово стога јер према изведеним доказима неспорно произлази да тужилац, по закљученом уговору обавља углавном рутинске послове везане за трговање електричном енергијом, али што тужилац не спори, и стиче право својине на електричној енергији којом тргује у сваком појединачном случају, које резултате по основу трговине електричном енергијом је евидентирао у својим пословним књигама, основом чега је издавао рачуне, односно фактурисао продају електричне енергије, матичном правном лицу, осталим повезаним правним лицима, купцима у земљи и купцима у иностранству за извоз електричне енергије, из чега, и по оцени суда, следи закључак да је тужилац обављао и активности које нису рутинске, и то прикупљање прихода и акумулирање добитка. Наиме, и по оцени суда, наведени, исплаћени износ матичној компанији, нема карактер расхода у смислу Закона о порезу на добит предузећа, тј. трошкова насталих у обављању делатности, будући да није настао, нити евидентиран током обрачунског периода као резултат конкретно пружених услуга, већ је утврђен рачунским путем, тј. поделом добити.

Суд је ценио наводе тужбе којима се оспорава правилност закључка пореских органа о карактеру извршене исплате и указивање на то да оспореним решењем нису оцењени наводи жалбе у вези схватања тужиоца о правилима о трансферним ценама, па налази да се ни ти наводи не могу прихватити као основани. Ово стога јер су оспореним решењем ти наводи жалбе оцењени, и то као неосновани јер како је то у оспореном решењу наведено предметни износ не чини износ на име стварно учињене услуге од стране матичног правног лица по основу уговора о ренумерацији јер се не ради о трошковима текућег обрачунског периода, нити су исти тако књижени, већ о подели добити текућег периода за који није извршен обрачун и плаћање пореза на добит за 2013. годину. Суд је ценио наводе тужбе којима се указује на то да је решењем првостепеног органа учињена битна повреда правила поступка, па налази да се ни ти наводи не могу прихватити као основани. Ово стога јер је неспорно да је у конкретном случају тужиочева пореска обавеза утврђена након проведене

теренске контроле а у вези пореске пријаве коју је тужилац поднео управо за период 01.01.2013.-31.12.2013. године за коју је у проведеном поступку утврђено да је тужилац није сачинио сагласно одредбама члана 63. Закона о порезу на добит управо због неправилног исказивања износа од 45.158.768,00 динара са којих разлога је решењем првостепеног органа сачињен преглед корекције пореског биланса за 2013. годину у којој је исказана коригована пореска основица и према овој износ мање обрачунатог пореза на добит.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па с обзиром на напред изнето и стање списа предмета налази да не могу бити од утицаја на доношење другачије одлуке суда о законитости оспореног решења, те је на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 02.03.2018. године, 25 У. 11427/15

Записничар
Љуба Ергић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ